

těti před dokonaným sedmým rokem, a jest mu k péči o jeho osobu a jmění zříditi opatrovníka. Jest tedy opatrovník zákonitým zástupcem v tomto případě pro choromyslnost úplně znesvéprávněného žalobce. Proto odvolací soud sdílí správné věci i zákonu vyhovující důvody napadeného rozsudku.

Čís. 6499.

Není porušením manželských povinností, odpírá-li manželka soulož manželů opilému a páchnoucímu alkoholem.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, Rv I 922/26.)

K žalobě manžela uznal procesní soud první stolice na rozvod manželství od stolu a lože z viny manželovy. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobcovu. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v odvolacím rozsudku z toho důvodu, poněvadž odvolací soud nevzal zřetele, že mu žalovaná podle vlastního doznání odpírala manželskou povinnost, že ho tupila, odpírala mu jídlo, nebo mu dávala jiné jídlo horší, než jedla ostatní rodina, a že přes to usoudil, že má výhradnou vinu na rozvodu. Není tím podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací prováděn zákonitě potud, pokud se dovolatel svými vývody rozchází s odvolacím zjištěním. Podle tohoto žalovaná mu odpírala manželskou povinnost jenom tehdy, když byl opilý a zapáchal alkoholem, to však dovolací soud nepovažuje za porušení v Šu 90 obč. zák. uvedené povinnosti. Opilý a alkoholem zapáchající manžel nemůže činiti nárok, by mu manželka byla po vůli, neboť žádost taková příčí se vzájemné povinnosti manželů, by spolu zacházeli slušně, ale také se příčí mravní povaze manželského svazku, jak je zdůrazněna v Šu 44 obč. zák. a podle které plnění manželské povinnosti nesmí býti ženě pokořením a ponížením, jež by nezbytně pociťovala, kdyby se musila poddávati opilci.

Čís. 6500.

Proti exekuci manželky pro výživné jest manžel oprávněn uplatňovati žalobou podle Šu 35 ex. ř. podstatné zhoršení svých majetkových poměrů.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, Rv I 1610/26.)

Na základě rozsudku, jímž jí bylo proti manželovi přiznáno výživné měsíčních 300 Kč, vedla manželka exekuci pro zadržené výživné. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se manžel zrušení exekuce vzhledem k tomu,

že pozbyl svého služebního postavení. O b a n i ž š í s o u d y uznaly částečně podle žaloby a exekuci ohledně části vymáhaného nároku prohlásily za bezúčinnou. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalované manželky.

D ů v o d y:

Dovolatelka, která uplatňuje jenom dovolací důvod podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s., spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že odvolací soud uznal, že tu jsou předpoklady žaloby podle Šu 35 ex. ř., a míní, že, když se změnila majetkové poměry žalující strany, byla tato povinna žalovati o snížení výživného. Dále uvádí, že, když odvolací soud odůvodňuje změnu rozsudku první stolice tím, že jí byla povolena exekuce pro 3.450 Kč, žalobce však byl povinen platiti pouze 2070 Kč, je tento právní závěr pochybený, poněvadž žalobce byl podle rozsudku povinen jí platiti 3.450 Kč a teprve rozsudkem první stolice byl tento peníz snížen. Uplatněný dovolací důvod není opodstatněn. Podle Šu 35 první odstavec ex. ř. mohou za exekučního řízení toliko potud podány býti námitky proti nároku, pro který byla povolena exekuce, pokud spočívají na skutečnostech nárok ten zrušujících, nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, jenž tomuto řízení je základem. Žalobce opíral svou žalobu podle Šu 35 ex. ř. o tvrzení, že ztratil své postavení dne 30. června 1924. Poněvadž vymáhaný nárok dovolatelčin jest nárokem podle Šu 91 obč. zák., že totiž manžel je povinen poskytovat manželce podle svého majetku slušnou výživu, je zřejmo, že skutečnost, že manžel ztratil své postavení, tedy zdroj svého majetku, jehož stavem určuje se rozsah vyživovací povinnosti, je skutečností nárok zrušující, a taková může v exekučním řízení proti vymáhanému nároku uplatněna býti jenom žalobou podle Šu 35 ex. ř. Nemá tedy dovolatelčino tvrzení, že žalobce byl vůči jejímu nároku už exekucí v plném původním rozsahu vymáhanému, povinen nejprve žalovati o snížení výživného, opory v zákoně.

Čís. 6501.

Přenesl-li indosant na indosatáře práva ze směnky s poukazem, by indosatář zbytek směnečné částky, pokud převyšuje jeho pohledávku proti indosantovi, vydal jinému jeho věřiteli, stal se indosatář co do tohoto zbytku zmocněncem indosantovým a musí si dáti libiti námitky, příslušející dlužníku proti indosantovi, aniž by záleželo na tom, zda byl indosatář bezelstným.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1926, R II 353/26.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu na 10.000 Kč, vydanému k návrhu firmy M., namítl žalovaný, že směnka byla odevzdána inženýrem S-em žalobkyni toliko k inkasu a že žalobkyně inž. S-ovi nedala valuty.